

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 654/2021
01.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Бендић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., са умешачем на страни туженог ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Ермедин Ћућевић, адвокат из ..., ради чинидбе по тужби и утврђења и чинидбе по противтужби, одлучујући о ревизији туженог и умешача на страни туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2266/18 од 12.12.2018. године, у седници одржаној 01.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог и умешача на страни туженог изјављена против става другог изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2266/18 од 12.12.2018. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог и умешача на страни туженог изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2266/18 од 12.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог и умешача на страни туженог изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2266/18 од 12.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П 1865/12 од 20.10.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан на чинидбу, тако што је дужан да обезбеди статичку стабилност објекта тужиоца који се налази на кп.бр. ..., уписан у лист непокретности бр. .. КО ..., који је везан крутом везом подесном плочом једнократног степеништа за кућу тужиоца, што је тужени урадио проширујући степениште од свог објекта који се налази на кп.бр. ..., уписан у лист непокретности бр. .. КО ..., на начин ближе одређен у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, делимично је усвојен противтужбени захтев туженог, па је утврђено да је тужилац повредио туженом право коришћења породичне куће и пословног простора на кп.бр. .. КО ..., постављањем дела свог објекта на део

кп.бр. .. у облику правоуглог троугла у мерама и границама ближе одређеним у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се тужиоцу наложи да сруши, уклони део објекта на кп.бр. .. у облику правоуглог троугла у мерама и границама ближе одређеним у овом ставу изреке, а коју парцелу фактички користе тужени и умешач на страни туженог. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 155.300,00 динара. Ставом петим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 24.650,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2266/18 од 12.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, трећем и четвртим изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставовима другом и петом изреке, тако што је одбијен противтужбени захтев којим је тужени тражио да се утврди да је тужилац повредио право туженом коришћења породичне куће и пословног простора на кп.бр. .. КО ..., постављањем дела свог објекта на део кп.бр. .. у облику правоуглог троугла у мерама и границама ближе одређеним у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени и умешач на страни туженог су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11 ... и 18/20), па је нашао да ревизија није основана (у односу на преиначујући део).

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник кп.бр. ..., уписане у лист непокретности бр. .. КО ... и објекта изграђеног на тој парцели, који захвата и парцелу туженог у облику правоуглог троугла (у мерама и границама ближе наведеним у нижестепеним пресудама). Наведени објекат тужилац је купио од ранијег власника у стању у каквом се и сада налази. Тужени и умешач на страни туженог су сувласници и фактички корисници кп.бр. .. уписане у лист непокретности бр. .. КО ..., на којој се налази објекат чије степениште захвата парцелу тужиоца у облику правоуглог троугла (у мерама и границама ближе наведеним у нижестепеним пресудама). Из налаза и мишљења вештака грађевинске струке утврђено је да је размак између објеката тужиоца и туженог са источне стране 1,29 м, а са западне стране 0,88 м, да је на међупростору између ових објеката на објекту туженог изграђено једнокрако степениште које је доградњом делимично проширено, да је на западној страни наведеног објекта изграђена тераса ширине 1,11 м и дужине 5,84м, а испод терасе извршена је доградња у приземљу, као и да је са предње стране до улице извршена доградња – проширење пословног простора, након чега је извршена реконструкција

степеништа ширине 106 цм, са отвореном дилатацијом 20 цм до објекта тужиоца, а на крају другог дела степеништа ширина је 98 цм са затвореном дилатацијом од 112 цм, док је у приземљу наведеног објекта испод степеништа извршена доградња мокрог чвора са предпростором у ширини степеништа. Утврђено је и да су оба објекта изграђена без одобрења за градњу, као и да су изграђени а да претходно нису идентификоване границе између кп.бр. .. и кп.бр. .., те да између објеката не постоји уобичајена граница раздвајања, већ исти делимично захватају суседне парцеле. Плоче – потковице објекта туженог у већој су висини у односу на стреху објекта тужиоца, објекат тужиоца према суседном објекту има изграђене хоризонталне и вертикалне олучне цеви, док објекат туженог према суседном објекту нема изграђене хоризонталне и вертикалне олучне цеви. По мишљењу вештака рушење објеката је економски неоправдано, у смислу постављања на прописану удаљеност, те се фактичко стање може задржати уколико се обезбеди статичка стабилност објекта тужиоца (на начин ближе описан у мишљењу вештака). Наведене објекте изградила су браћа и то: отац туженог и деда лица од кога је тужилац купио непокретност.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је налазећи да с обзиром да су оба објекта изграђена супротно грађевинским прописима и да ни један објекат нема минималну удаљеност од линије раздвајања катастарских парцела, да објекат туженог нема постављене хоризонталне и вертикалне олучне цеви због чега атмосферске падавине падају на објекат тужиоца, при чему је тужени врата wc-а окренуо према степеништу тужиоца, закључио да је угрожен објекат тужиоца. Како је рушење објекта у смислу постављања на прописану удаљеност економски неоправдано, а да се фактичко стање може задржати уколико се обезбеди статичка стабилност објекта тужиоца, обавезао је туженог као лице које извело наведене радове на предузимање таксативно наведених радњи (ближе одређених у изреци првостепене пресуде), ради отклањања опасности од настанка штете, оценивши да је тужбени захтев тужиоца основан у смислу члана 156. став 1. Закона о облигационим односима, а да је противтужбени захтев туженог делимично основан у делу утврђења повреде права коришћења породичне куће и пословног простора на кп.бр. .. КО ..., док је неоснован у делу захтева за рушење дела тужиоцевог објекта који се налази на наведеној парцели.

Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду у делу одлуке о тужбеном захтеву, оценивши да ју је првостепени суд правилно донео на основу члана 156. став 1. ЗОО. Оценио је као правилну и одлуку о противтужбеном захтеву туженог за рушење дела тужиоцевог објекта у смислу одредбе члана 25. Закона о основама својинскоправних односа.

Међутим, другостепени суд је заузео супротно правно становиште у делу који се односи на противтужбени захтев за утврђење повреде права, налазећи да код утврђеног чињеничног стања да је тужилац од ранијег власника купио парцелу и објекат сазидан на парцели у стању у каквом се и сада налази, тужилац није изводио радове на свом објекту у смислу заузећа парцеле туженог, па у смислу члана 42. ЗОСПО није предузео радње којима би повредио, односно узнемирио туженог у његовом праву на породичном стамбеном објекту и пословном простору на кат.парц. број .. КО ..., због чега је побијаном одлуком

преиначена првостепена пресуда у том делу и противтужбени захтев туженог одбијен.

Врховни касациони суд прихвата правно становиште другостепеног суда.

Неосновано је ревизијско указивање на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 3. став 2. Закона о основама својинскоправних односа (ЗОСПО), прописано је да је свако дужан да се уздржава од повреде права својине другог лица. Уколико, треће лице неосновано узнемири власника или претпостављеног власника на други начин, а не одузимањем ствари, власник, односно претпостављени власник, може тужбом захтевати да то узнемиравање престане, према одредби члана 42. став 1. истог закона (негаторна тужба). У случају одузимања државине, власник или претпостављени власник може тужбом захтевати повраћај ствари (члан 37. и 41.), док су права власника земљишта и градитеља на туђем земљишту уређена одредбама чланова 24. до 26. наведеног закона (прописани рокови за власника земљишта у којима може остваривати одређена права према градитељу, који почињу да теку од завршетка изградње грађевинског објекта).

У конкретном случају, тужени је противтужбеним захтевом за утврђење тражио да се утврди да му је тужилац повредио право коришћења породичне куће и пословног простора на кп.бр. .. КО ..., постављањем дела свог објекта на део кп.бр. .. у облику правоуглог троугла у одређеним мерама и границама. Сагласно наведеним одредбама материјалног права, тужбу за узнемиравање својине, власник, односно претпостављени власник подноси против трећег лица које га на други начин, а не одузимањем ствари неосновано узнемири, па је негаторна тужба искључена у случајевима када је дошло до одузимања државине, будући да закон прописује друге врсте заштите права својине. Имајући у виду утврђено, да је тужилац од ранијег власника купио већ сазидан објекат у стању у каквом се и сада налази, да није изводио радове на свом објекту у смислу заузећа парцеле туженог, као и да је тужени поред захтева за утврђење, противтужбеним захтевом тражио да се тужиоцу наложи да сруши, уклони део објекта на кп.бр. .. коју фактички користе тужени и умешач (који је одбијен као неоснован применом правила о грађењу на туђем земљишту), правилно је другостепени суд одбио противтужбени захтев за утврђење.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог и умешача на страни туженог изјављеној против става првог изреке другостепене пресуде као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, будући да из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. Имајући ово у виду, као и да у конкретном случају одлука о основаности тужбеног и противтужбеног захтева и примена

материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, да тужени и умешач на страни туженог нису уз ревизију доставили пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, нити у ревизији указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, то је у складу с тим одлучено као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради чинидбе поднета је 24.10.2012. године, а вредност предмета спора у тужби означена је на 100.000,00 динара, док је противтужба ради утврђења и чинидбе поднета 30.10.2014. године, а вредност предмета спора по противтужби означена је на 100.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени и противтужбени захтев односе на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела (по тужби и противтужби) не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења противтужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић